

Delavska PRAVICA

GLASILO KRŠČANSKEGA DELOVNEGA LJUDSTVA

Pozdravljamo

Nedeljski dnevnik so objavili težko zaželjeni sporazum med predsednikom vlade Cvetkovičem in voditeljem hrvaškega naroda dr. Mačkom.

Tega sporazuma se veselimo. Sporazum je odprl pot do končne in sporazumne ureditve naše države. Sporazum je postavil temelj za okrepitev naše države.

Kdo je kriv? Sporazuma se pa veselimo tudi zaradi tega, ker smo prepričani, da bo prišel s tem tudi nov duh v vse naše javno življenje. Z dr. Mačkom so prišli na državno krmilo ljudje, ki so pokazali v 20 letnem boju za pravice hrvaškega naroda tako samozatajevanje, doslednost, poštenost, brezkompromisnost, da jih mora vsak občudovati. Njihovega boja ne morejo razumeti le bojazljivci in korupcionisti. Upamo, in prepričani smo, da bo po sporazumu dobila v našem javnem življenju prvo mesto pravica in poštenost, tako mi razumemo namreč demokracijo.

Zlasti delavstvo hrepeni po taki demokraciji. Zaveda se, da mu je mogoče le pod takimi okoliščinami graditi svoj stan, se udejstvovati v javnosti potom svojih zastopnikov in boriti se za svoje pravice na svoj lasten način, ne pa s sredstvi in na način, kakršnega diktira po svojih plačancih kapitalistična družba.

Delavstvo se zaveda prav dobro, da mora biti na notranje močno, konsolidirano, če se naj uspešno uveljavlja v javnosti in tako doprinese od svoje strani svoj delež k zgraditvi poštenega in pravičnega družabnega reda. Za tako nalogo mora biti vzgojeno. Vzgojevati se pa zopet mora na svoj način, na način, ki je prikladen za delavstvo in do katerega ima tudi zupanje.

Tak način obsegajo svobodne delavske strokovne organizacije in ostale delavske ustanove, zlasti delavski obratni zaupniki in delavske zbornice. Zaradi tega mora imeti delavstvo možnost, da samo in edino ono upravlja svoje delavske ustanove.

Da se je pričelo vtikati v te zadeve meščanstvo, dasi ne spada v ta krog, smatra delavstvo za napad na svoje najosnovnejše pravice in je v dno srca užaljeno. Dobro se zaveda, da hočejo gotovi krogi to, kar si je delavstvo priborilo z velikim trudom in žrtvami, uničiti, ali pa saj osmešiti in onečastiti. Največ zaradi tega, ker je v naši javnosti zamrl smisel za poštenost in pravičnost.

Kakor že omenjeno, upamo, da

K spremembi uredbe o minimalnih mezdah

Že dalje časa se slišijo glasovi, da se pripravljajo osnutki za nekatere spremembe obrtnega zakona, uredbe o minimalnih mezdah, osnutek za ureditev odškodnine vajencem in osnutki še nekaterih uredb iz socialne zakonodaje. Pred kratkim se je vršila pri Delavski zbornici v Ljubljani anketa o teh nameranih spremembah in osnutkih. Zato bomo v »Delavski pravici« tudi mi zavzeli svoje stališče do teh posameznih osnutkov. Danes priobčujemo naše stališče do uredbe o minimalnih mezdah.

O uredbi o minimalnih mezdah smo izbrpno pisali v »Delavski pravici« že pred dvema letoma, ko je ta uredba stopila v veljavo. Takratnega svojega jasno izraženega načelnega stališča po dveh letih nimamo v ničemer spremenjati.

Bolj kot obvezna določitev minimalnih mezd bi bilo potrebno in za delavstvo koristno, da bi državna uprava z vso strogostjo gledala na to, da bi se striktno izvajala obstoječa socialna zakonodaja, zlasti določbe obrtnega zakona in zakona o zaščiti delavcev. Imamo za to inspekcije dela, ki pa do danes svojih nalog niso izvrševale. Če bi imele inspekcije dela take letne kontrole kot jih ima uprava ljubljanske policije za cestni promet in če bi ta kontrola stalno in vestno kontrolirala obrate po Sloveniji in vsak prestopok strogo kaznovala, bi se naša socialna zakonodaja mogla striktno izvajati in bi se razmere v obratih mogle čudovito izboljšati. Dokler inspekcije dela tega ne bodo vršile, se najlepši zakoni ne bodo izvajali in bodo ostali le na papirju. Do pravic pride danes delavec šele takrat, ko je odpuščen. Takrat šele pride na sodišče in iztoži svoje zahteve za nadure, bolniške tedne, brezplačne dopuste itd. Vsi tisti delavci pa, ki imajo službo, potrpežljivo prenašajo krivice in se ne upajo upreti ter puščajo podjetnikom težke in težke tisočake, ki po zakonu gredo delavcem. Drž. uprava se ne more izgovarjati, da ni denarja za tako pogosto in intenzivno kontrolo, ker bi se take kontrole same financirale s kaznimi, ki so določene v obrtnem zakonu in zakonu o zaščiti delavcev. Potrebno bi pa bilo, da bi bilo tudi osebe inspekcije dela pod kontrolo. Če bi se za katerega uradnika ugotovilo, da ne dela po intencijah zakona o inspekciji dela, bi moral biti takoj odpuščen in kaznovan.

Druga koristna socialna institucija, institucija obratnih zaupnikov, bo tudi kmalu prišla na psa ne samo zaradi najnovejših metod »delavskih vo-

diteljev«, ki nam jih je dala politika, temveč predvsem zaradi

inspekcije dela. Danes ima delavski zaupnik zaščito samo še na sodišču. Vendar ta zaščita je iluzorna pri vsakem močnejšem podjetju, ki lahko in rajši plača magari za tri leta plačo in še pravdne stroške, samo da se iznebi neljubega delavskega zaupnika. Tu bi morala poseči vmes inspekcija dela in prisiliti podjetnika, da bi takega neupravičeno odpuščenega zaupnika sprejel nazaj v službo. Podjetnikom se ne bi s tem godila nobena krivica, ker imajo pri roki § 239. obrtnega zakona, ki je zelo širokogruden v razlogih, iz katerih sme podjetnik tudi zaupnika odpustiti, če kaj zagreši.

Tretje so pa delavske strokovne organizacije. Če država res iskreno čuti za delavcem in mu hoče pomagati, se ji bo to najbolje posrečilo, če podpira z vsemi možnimi sredstvi del. strok. organizacije in skrbi za njih svobodni razvoj. To pomoč more država nuditi pri mezdah, pogajanjih in drugod s sredstvi svoje oblasti in z gmočnimi podporami. Naj država da delavskim organizacijam svobodo akcije, naj jim stoji v mezdah gibanjih ob strani kot prijatelj delavstva in ne kot podpornik podjetnikov, potem nam ni treba nobene uredbe o minimalnih mezdah, ker si bodo organizacije za svoje člane že same priborile take delovne pogoje kot jim gredo.

Če pa že imamo uredbo o minimalnih mezdah in če se namerava pristopiti k njeni spremembi, potem opozarjamo odločujoče činitelje posebno na dvoje, ne da bi se spuščali v podrobnosti, ki smo jih navedli pred dvema letoma v seriji člankov o tej uredbi.

Člen 15. te uredbe predpisuje, da morajo delavci, če nastane med njimi in podjetnikom spor, preden stopijo v stavko, zaprositi okrajno glavarstvo za posredovanje. Na tako prošnjo mora okrajno glavarstvo odrediti obravnavo in če na tej ne pride do sporazuma, še eno obravnavo. Šele če na tej drugi obravnavi ne pride do mirne rešitve spora, smejo delavci stopiti v stavko.

Ta na videz pametna določila so dejansko največja coklja vsakemu izboljšanju mezdah. Zaradi teh določil so stavke če že ne onemogočene, so vsaj izgubile 90% svoje uspešnosti in udarnosti. Strokovnih organizacij, ki bi zdržale mesece trajajoče stavke, pri nas skoro nimamo. Premajhno število članstva ne zmora tako močnih stavkovnih fondov, zato mora pri nas delavstvo oprezovati za ugodnim tre-

nutkom v obratu in da v takem ugodnem trenutku stopi hitro in nepričakovano v stavko in podjetnika iznenadi. S takim iznenadenjem v ugodnem trenutku lahko delavstvo mnogokrat v nekaj dneh stavke doseže izpolnitev svojih zahtev. Če pa morajo delavci najprej zahtevati obravnavo pri oblastvi in če ta ne uspe, še eno, preidejo lahko pri uradih tedni in tudi meseci, preden je mogoče stopiti v stavko, zlasti ker v uredbi ni nič določeno, v kakšnem roku se morajo obravnave razpisati. To določilo nima drugega smisla, kot da podjetnik obe obravnavi toliko časa zavlakuje, da se pripravi, oziroma da mine sezona, nakar naj delavci v mrtvi sezoni stavkajo po mili volji.

Tudi če bi bila druga določila v tej uredbi še tako lepa, so s členom 15. vsa odtehtana. Če se je v zadnjih dveh letih konjunktura zboljšala in se je ob enem življenje podražilo, pa so delavci ostali kljub temu pri istih mezdah, ali so se jim celo znižale, se imajo v veliki meri zahvaliti za to dobroti členu 15. uredbe o minimalnih mezdah. Če se bo tedaj pristopilo k spremembi uredbe, je naša temeljna zahteva, da se ta člen črta.

V ostalem hočemo naglasiti še enkrat to, kar smo pred dvema letoma. Minimalna mezda mora kriti najnujnejše potrebe za obstoj povprečne družine. Povprečna družina zdravega naroda, ki si še obeta bodočnost, sestoji poleg moža in žene vsaj iz 4 otrok. Minimalna mezda mora tedaj biti tako visoka, da bo delavec mogel preživljati poleg žene vsaj štiri otroke. Kdo bo ugovarjal, da veliko delavskih žena tudi hodi v tovarno, da zato ni treba, da bi mož zaslužil za vso družino. To je žal res, vendar gledati moramo na to, da bo žena mogla ostati doma pri družini in da ne bomo z mezdami rušili družin in ustvarjali razmer, kot pravijo, da so v boljševiski Rusiji. Drug ugovor bo ta, da naša industrija takih mezd ne bo zmogla. Na to odgovorjamo, da take industrije, ki ne more preživljati delavstva, ki v njem dela, in njegove tolikšne družine, kot je potrebna za rast naroda, ne potrebujemo, ker nam škoduje. Kaj nam pomaga trenutna konjunktura in lepa bilanca in tantijeme, če pa naše narodno telo hira. Poglejmo v Francijo, kakšne žrtve doprinaša danes, ko je najbrž že prepozno, za svoje otroke. Ali naj tudi mi pridemo v tak položaj. Če bodo rojstva še naprej tako padala kot so zadnja leta, bomo v kratkih desetletjih tudi mi Slovenci v podobnem položaju kot so danes Francozi.

Zato je naša zahteva in mora biti zahteva tako vsakega katoličana kot kakega narodnjaka, da morajo biti minimalne mezde tako visoke, da bo delavec mogel preživljati sebe, ženo in vsaj štiri otroke. Kdor pravi, da se ta zahteva ne da izpolniti ali da je demagogija, naj nikdar več ne govori o beli kugi, ali pa naj za nekaj let gre pozikusat, kako se z 20 ali 30 dinarji na dan da preživljati številno družino. Koliko pa je pri nas delavcev, ki imajo tolikšne ali celo višje mezde? Da se bo dala uvesti družinska minimalna mezda, mora biti enaka za vse delavstvo, tako za družinske očete kot za

bo sedaj prišel drug duh. Pravica pa zahteva, da se krivice popravi. Zakon se ne sme izigravati, ampak se ga mora izvajati tako in mu dati tisti smisel, katerega je hotel dati zakonodajalec. Tudi takrat, ko gre za delavca!

Pravica zahteva, da se uvede v vse delavske ustanove red in zakonitost. Pravica zahteva, da pride v delavskih ustanovah do besede delavstvo po svojih izvoljenih za-

stopnikih. Zaradi tega volitve v vse delavske ustanove! Le na ta način bodo izrinjeni od delavskih zadev razni nepoklicanci, kateri ne spudajo niti po svojem čustvovanju, še manj pa po svojem udejstvovanju med delavske vrste. V te so se vrinili le po sili obstoječih okoliščin, ne pa po potrebi ali želji delavstva odnošno nameščenstva.

Sporazum pozdravljamo torej tudi v imenu pravice in poštenosti.

